

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 9 2020, nummers 190 – 218 vrijdag 6 maart 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	8
Omgevingsrecht	11
Wabo	11
8.40- en 8.42-AMvB's.....	13
Natuurbescherming.....	13
Waterwet.....	14

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig	17
AVG	17
Huisvesting	18
Wet openbaarheid van bestuur	19
Vreemdelingenrecht	20
Asiel.....	20
Richtlijnen en verordeningen	21
Procesrecht	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 190

MK CRvB, 25-02-2020 (publ. 02-03-2020), 17 8013 PW

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 4:6

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6 lid 2

HERHAALDE AANVRAAG. I.c. lag in de strafrechtelijke procedure een andere rechtsvraag voor dan in de bestuursrechtelijke procedure. Daarom kon het college, bij een inhoudelijke beoordeling van het verzoek van appellant om terug te komen van het oorspronkelijke besluit, dat besluit handhaven zonder twijfel op te roepen over de juistheid van de in het arrest vervatte vrijspraak.

Besluit waarbij de bijstand van appellant is ingetrokken.

1.3. Op [...] heeft appellant het college met verwijzing naar het arrest [Red.: arrest van 28 september 2016, [ECLI:NL:GHDHA:2016:2840](#) (hierna: arrest)] verzocht om een herberekening van de terugvordering. Het college heeft dit verzoek opgevat als een verzoek om het oorspronkelijke besluit te herzien. Bij besluit van 1 november 2016, na bezwaar gehandhaafd bij besluit van 24 april 2017 (bestreden besluit), heeft het college dit verzoek afgewezen. Aan het bestreden besluit heeft het college ten grondslag gelegd dat het arrest niet kan worden aangemerkt als een nieuw gebleken feit.

3. In hoger beroep heeft appellant [...] aangevoerd dat de in 1.2 vermelde strafrechtelijke vrijspraak van - kort gezegd - bijstandsfraude in de periode van 30 juli 2012 tot 25 mei 2013 aanleiding is om voor deze periode terug te komen van het oorspronkelijke besluit. Appellant heeft daarbij een beroep gedaan op de onschuldpresumptie zoals gewaarborgd in artikel 6, tweede lid, van het EVRM. Verder heeft hij aangevoerd dat het bestreden besluit door deze vrijspraak evident onredelijk is.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Het verzoek van appellant van 3 oktober 2016 strekt ertoe dat het college terugkomt van het oorspronkelijke besluit voor zover het betreft de periode van 30 juli 2012 tot 25 mei 2013. Het college heeft hierop beslist met overeenkomstige toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb.

4.2. Dit betekent dat de bestuursrechter aan de hand van de aangevoerde beroepsgronden toetst of het bestuursorgaan zich terecht, zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat er geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn. Als het bestreden besluit die toets doorstaat, kan de bestuursrechter niettemin aan de hand van de beroepsgronden tot het oordeel komen dat het bestreden besluit evident onredelijk is (zie bijvoorbeeld de uitspraken van 27 december 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:5115](#) en 23 april 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:1449](#)).

4.3. Onder nieuw gebleken feiten en veranderde omstandigheden worden - voor zover hier van belang - verstaan feiten of omstandigheden die ná het eerdere besluit zijn voorgevallen, dan wel feiten of omstandigheden die weliswaar vóór het eerdere besluit zijn voorgevallen, maar die niet vóór dat besluit konden worden aangevoerd.

4.4. Het arrest is, gelet op de datum ervan, een nieuw gebleken feit als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb. De vraag of in een concreet geval in een bestuursrechtelijke procedure een strafrechtelijke vrijspraak aanleiding moet zijn om desgevraagd terug te komen van eerdere besluitvorming, is afhankelijk van de feiten en omstandigheden van dat geval (vergelijk de uitspraken van 7 augustus 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:2399](#) en de in 4.2 vermelde uitspraak van 23 april 2019).

4.5. Vaststaat dat het college niet de concrete feiten en omstandigheden van dit geval heeft onderzocht en niet inhoudelijk heeft beoordeeld of het arrest, waarbij het hof appelland voor de periode van 30 juli 2012 tot 25 mei 2013 heeft vrijgesproken van - kort gezegd - bijstandsfraude, aanleiding is om voor deze periode terug te komen van het oorspronkelijke besluit. Het college heeft volstaan met de constatering dat het arrest geen nieuw gebleken feit is. Het bestreden besluit berust in zoverre dan ook niet op een deugdelijke motivering. Dit motiveringsgebrek kan met toepassing van artikel 6:22 van de Awb worden gepasseerd, omdat niet aannemelijk is dat de belanghebbenden daardoor zijn benadeeld. Ook indien het gebrek zich niet zou hebben voorgedaan, zou een besluit met gelijke uitkomst zijn genomen, dan wel zou het gebrek op die wijze kunnen worden hersteld. Daartoe wordt het volgende overwogen.

4.6. Voor een geslaagd beroep op de onschuldpresumptie dient een betrokkene allereerst te stellen en te bewijzen dat een voldoende verband bestaat tussen de strafrechtelijke procedure en de latere bejegening door een bestuurlijke autoriteit of de latere gerechtelijke procedure (zie de in 4.4 vermelde uitspraken van 7 augustus 2018 en 23 april 2019). Niet in geschil is dat in dit geval voldoende verband bestaat tussen de strafrechtelijke procedure, die heeft geleid tot het arrest, en de onderhavige bestuursrechtelijke procedure, waarin het verzoek van appelland om terug te komen van het oorspronkelijke besluit ter beoordeling staat. De tenlastelegging, waarvan het hof appelland heeft vrijgesproken, is immers voor de in 1.2 vermelde periode gebaseerd op hetzelfde feitencomplex als dat wat heeft geleid tot het oorspronkelijke besluit. Nu in dit geval een voldoende verband bestaat, is van belang dat de (rechterlijke) autoriteiten door hun optreden, de motivering van hun beslissing of de gebruikte bewoordingen geen twijfel dienen te doen ontstaan over de juistheid van de vrijspraak, dat zij zich onthouden van strafrechtelijke karakterisering van de gedraging van de betrokkene en hun eigen forum niet te buiten gaan (zie eveneens de in 4.4 vermelde uitspraken).

4.7. In dit geval lag in de strafrechtelijke procedure een andere rechtsvraag voor dan in de bestuursrechtelijke procedure. Daarom kon het college, bij een inhoudelijke beoordeling van het verzoek van appelland om terug te komen van het oorspronkelijke besluit, dat besluit handhaven zonder twijfel op te roepen over de juistheid van de in het arrest vervatte vrijspraak. [...]

4.8. Uit 4.6 en 4.7 volgt dat de beroepsgrond dat het besluit om niet terug te komen van het oorspronkelijk besluit in strijd is met de in artikel 6, tweede lid, van het EVRM gewaarborgde onschuldpresumptie niet slaagt. Daaruit volgt ook dat de enkele verwijzing naar de strafrechtelijke vrijspraak onvoldoende is voor het oordeel dat het bestreden besluit evident onredelijk is. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:524](#)

JnB2020, 191

ABRS, 04-03-2020, 201906166/1/A3

korpschef van politie.

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. komt het verzoek van [appellant] er in de kern op neer dat hij de korpschef verzoekt tot het verrichten van feitelijke handelingen, te weten het uitvoeren van controles. De Afdeling is van oordeel dat een dergelijk verzoek, mede gelet op de afwezigheid van concrete overtredingen en overtreders, niet kan worden opgevat als een verzoek om een besluit tot het opleggen van een bestuurlijke sanctie te nemen, zodat de reactie daarop niet als besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb kan worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2020:671](https://ecli.nl/rvs/2020/671)

JnB2020, 192

ABRS, 26-02-2020, 201902793/1/A1 en 201902795/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Zaltbommel, appellant.

Awb 1:2

Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) 2:27

BELANGHEBBENDE. Voor een ontvankelijk bezwaarschrift is ten minste vereist dat de belanghebbende rechtspersoon uiterlijk op de dag waarop de bezwaartermijn eindigt is ontstaan. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 28 juli 2004, [ECLI:NL:RVS:2004:AQ5717](https://ecli.nl/rvs/2004/AQ5717). Omdat i.c. pas na de bezwaartermijn de oprichtingsakte is opgemaakt, kan de [vereniging] alleen al binnen de bezwaartermijn een belanghebbende zijn geweest, indien zou moeten worden aangenomen dat de [vereniging] al vóór het opmaken van de oprichtingsakte bestond. Dat zou betekenen dat de [vereniging] niet overeenkomstig artikel 2:27 van het BW bij notariële akte is opgericht (als een zogenoemde formele vereniging), maar dat zij al eerder zonder notariële akte was opgericht (als een zogenoemde informele vereniging). Hiervan is onvoldoende gebleken.

[ECLI:NL:RVS:2020:602](https://ecli.nl/rvs/2020/602)

JnB2020, 193

MK Cbb, 25-02-2020, 18/2736

de Kamer van Koophandel, verweerster.

Awb

BEVOEGDHEID. Op grond van de artikelen 4 en 5 van het Handelsregisterbesluit 2008 rust op verweerster een onderzoeksplicht ten aanzien van de bevoegdheid tot het doen van een opgave en de juistheid daarvan. De omstandigheid dat mogelijk een interne, kerkrechtelijke rechtsgang zou openstaan, ontslaat verweerster niet van haar wettelijke onderzoeksplicht en kan niet afdoen aan de publiekrechtelijke bevoegdheid en verplichting van verweerster om een besluit te nemen inzake een opgave tot

inschrijving en op basis van een ontvankelijk bezwaar over te gaan tot een volledige heroverweging.

Deze onderzoeksplicht gaat niet zover dat verweerster, in het kader van de door haar bij de toepassing van deze wettelijke bepalingen aan te leggen toetsing, zich een oordeel zou moeten vormen omtrent de door appellanten gestelde – en tussen hen en belanghebbenden voorwerp van een civiel geding zijnde – toepasselijkheid van Duits en/of kerkelijk recht en de gevolgen daarvan voor de gelding van dwingendrechtelijke voorschriften van Nederlands burgerlijk recht. Verweerster heeft zich op het standpunt mogen stellen dat ter zake het oordeel van de burgerlijke rechter moet worden afgewacht.

[ECLI:NL:CBB:2020:112](https://ecli.nl/CBB:2020:112)

JnB2020, 194

CRvB, 25-02-2020 (publ. 02-03-2020), 18 6496 PW

college van burgemeester en wethouders van Ede.

Awb 2:13 lid 1, 2:15 lid 1

BEZWAARPROCEDURE. ELEKTRONISCH VERKEER. Het als bijlage bij een e-mailbericht versturen van een bezwaarschrift kan niet worden gelijk gesteld aan het schriftelijk verzenden van een bezwaarschrift per post. Op het moment dat het bezwaarschrift per e-mail wordt verzonden, valt het onder het verkeer langs elektronische weg en dienen de regels van afdeling 2.3 van de Awb in acht te worden genomen. In de MvT bij de Wet elektronisch bestuurlijk verkeer (TK 2001-2002, 28 483, nr. 37, p. 6 en 37) is vermeld dat het gebruik van de e-mail onder verkeer langs elektronische weg valt en dat onder verzending langs elektronische weg iedere vorm van gegevensuitwisseling met een ander wordt verstaan. Daarbij kan het bijvoorbeeld ook gaan om het langs elektronische weg indienen of overleggen van bepaalde stukken, zoals het indienen van een bezwaarschrift. Voor wat betreft het als bijlage bij een e-mailbericht indienen van een bezwaarschrift wordt ook verwezen naar de uitspraak van de CRvB van 20 augustus 2013, [ECLI:NL:CRVB:2013:1444](https://ecli.nl/CRVB:2013:1444). Dat de bijlage bij het e-mailbericht kan worden uitgeprint en daarmee zoals appellante heeft gesteld schriftelijk is, doet niet af aan het gegeven dat het bericht langs elektronische weg is verzonden.

[ECLI:NL:CRVB:2020:445](https://ecli.nl/CRVB:2020:445)

JnB2020, 195

ABRS, 26-02-2020, 201902602/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 2:1 lid 1, 3:41 lid 1, 6:8 lid 1, 6:17

BEKENDMAKING. BEROEPSTERMIJN. I.c. staat vast dat [gemachtigde] in de beroepsprocedure tegen het bestreden besluit uitsluitend heeft opgetreden als gemachtigde ter zitting. Die procedure is geëindigd in de uitspraak van de rechtbank waarbij dit besluit is vernietigd. Naar aanleiding van die uitspraak diende het college een nieuw besluit op het bezwaar van [appellant] te nemen.

Omdat het college verantwoordelijk is voor bekendmaking op de voorgeschreven wijze van dit besluit, mocht het niet, zonder daar bij [appellant] naar te informeren, aannemen dat [gemachtigde] ook in de vervolprocedure als gemachtigde voor [appellant] zou optreden.

[ECLI:NL:RVS:2020:605](#)

JnB2020, 196

MK ABRS, 26-02-2020, 201900859/1/A3

college van gedeputeerde staten van Utrecht.

Awb

GOEDE PROCESORDE. I.c. heeft [appellante] weliswaar in haar pro forma beroepschrift vermeld tegen beide lasten onder dwangsom op te komen, maar in de aanvulling van de gronden zijn geen inhoudelijke argumenten aangevoerd die zijn gericht tegen de tweede last onder dwangsom. Zij heeft voor het eerst op de zitting bij de rechtbank inhoudelijke gronden aangevoerd door te verwijzen naar haar bezwaargronden. De rechtbank heeft terecht het pas ter zitting aanvoeren van gronden tegen de tweede last onder dwangsom in strijd met de goede procesorde geacht. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 29 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1817](#).

[ECLI:NL:RVS:2020:601](#)

JnB2020, 197

CRvB, 26-02-2020 (publ. 27-02-2020), 19 552 WIA

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen.

Awb 8:104 lid 2 en 4

HOGER BEROEP. Vanuit het oogpunt van rechtsbescherming en rechtseenheid acht de CRvB zich bevoegd kennis te nemen van een tegen een uitspraak van de rechtbank op een herzieningsverzoek ingesteld hoger beroep, ongeacht of de rechtbank inwilligend dan wel afwijzend op het desbetreffende herzieningsverzoek heeft beslist. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 27 juli 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX4821](#). Dit is anders als het herzieningsverzoek waarop de rechtbank heeft beslist betrekking heeft op een uitspraak als bedoeld in artikel 8:104, tweede en vierde lid, van de Awb. Daartegen kan geen hoger beroep worden ingesteld omdat aldus immers de door de wetgever bepaalde beperking van de hoger beroepsmogelijkheden zou worden doorbroken.

[ECLI:NL:CRVB:2020:469](#)

JnB2020, 198

ABRS, 04-03-2020, 201905752/1/A3

burgemeester van Utrecht.

Awb 8:104

HOGER BEROEP. I.c. bestaat er geen aanleiding voor doorbreking van het appelverbod. Het gaat hier slechts om voorlopige oordelen van de

voorzieningenrechter hangende het bezwaar. Een uitspraak op een voorlopige voorziening hangende het bezwaar heeft slechts werking tot het moment dat een besluit op bezwaar is genomen. Inmiddels is gebleken dat de burgemeester een besluit op bezwaar heeft genomen. Hiertegen heeft [appellant] beroep ingesteld bij de rechtbank, waarbij hij geen nieuw verzoek om een voorlopige voorziening heeft ingediend.

[ECLI:NL:RVS:2020:653](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 199

MK ABRS, 26-02-2020, 201809236/1/A1

college van gedeputeerde staten van Groningen, verweerder.

Awb 5:1 lid 2

Wetboek van Strafrecht 51 lid 2 en 3

BESTUURSDWANG. I.c. kan [appellant] in zijn hoedanigheid van curator, dus als beheerder van de boedel, overtreder zijn van de in het bestreden besluit vermelde milieuregelgeving. Los van die hoedanigheid kan [appellant] niet als overtreder worden aangemerkt. [appellant] in persoon vertegenwoordigt de boedel niet.

Besluit waarbij het college North Refinery en [appellant] een last onder bestuursdwang heeft opgelegd. [...]

1. Op 24 februari 2015 is North Refinery failliet verklaard en is [appellant] als curator aangesteld. [...]

9. [appellant] betoogt verder dat een curator niet in persoon als overtreder kan worden aangemerkt. Anders dan het college stelt, is artikel 51, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht volgens hem niet van toepassing. [...]

9.3. [appellant] beheert als curator de boedel van de failliete rechtspersoon North Refinery. In de hoedanigheid van curator is hij vanaf het moment van faillietverklaring verantwoordelijk voor de uit de milieuwetgeving voortvloeiende verplichtingen van de tot de boedel behorende inrichting in Farmsum (vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 9 mei 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BA4703](#), en 13 februari 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ1261](#)). Het gaat hier om verplichtingen van de boedel, die door tussenkomst van de curator moeten worden nageleefd, en niet om verplichtingen van de failliete rechtspersoon, die geen zeggenschap meer over het vermogen heeft (vergelijk het arrest van de Hoge Raad van 19 april 2013, [ECLI:NL:HR:2013:BY6108](#), en de uitspraak van de Afdeling van 23 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2728](#)).

Artikel 51, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht heeft betrekking op overtredingen begaan door een rechtspersoon of een ingevolge het derde lid met een rechtspersoon gelijkgestelde entiteit. Een faillissementsboedel valt hier niet onder. Artikel 51, tweede lid, mist daarom toepassing. Daarmee is de vraag of [appellant] als beheerder van de boedel feitelijk leiding aan een verboden gedraging heeft gegeven, niet van belang.

Dit betekent dat [appellant] in zijn hoedanigheid van curator, dus als beheerder van de boedel, overtreder van de in het besluit van [...] vermelde milieuregelgeving kan zijn. Los van die hoedanigheid kan [appellant] niet als overtreder worden aangemerkt. [appellant] in persoon vertegenwoordigt de boedel niet.

Voor zover het college wijst op rechtspraak waaruit volgt dat een curator ook persoonlijk aansprakelijk kan zijn, leidt dat niet tot een ander oordeel. De rechtspraak van de civiele rechter over persoonlijke aansprakelijkheid van faillissementscuratoren, zoals de door het college aangehaalde arresten van de Hoge Raad van 19 april 1996,

[ECLI:NL:HR:1996:ZC2047](#), en 9 november 2018, [ECLI:NL:HR:2018:704](#), gaat niet over de vraag of een curator persoonlijk overtreder is in de zin van artikel 5:2, tweede lid, van de Awb, maar over de vraag of hij in verband met de wijze waarop hij zijn taak uitoefent persoonlijk aansprakelijk is jegens derden die daardoor nadeel hebben ondervonden. In de door het college aangehaalde uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 12 september 2019, [ECLI:NL:RBROT:2019:7450](#), heeft de rechtbank geen oordeel gegeven over de vraag of een curator strafrechtelijk aansprakelijk is voor het niet naleven van een verplichting van de boedel, maar deze op een andere grond vrijgesproken.

9.4. Uit het voorgaande volgt dat het college [appellant] bij het besluit op bezwaar, waarin het besluit van [...] is gehandhaafd, ten onrechte ook in persoon als overtreder heeft aangemerkt. Het besluit is in zoverre in strijd met artikel 5:1, tweede en derde lid, van de Awb.

9.5. Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:598](#)

JnB2020, 200

MK Rechtbank Rotterdam, 21-02-2020 (publ. 24-02-2020), ROT 19/1076

Stichting Autoriteit Financiële Markten (hierna: AFM), verweerster.

Awb 5:51 lid 1

BESTUURLIJKE BOETE. I.c. ziet de rechtbank grond voor matiging van de boete in de overschrijding van de op grond van artikel 5:51, eerste lid, van de Awb geldende termijn waarbinnen het bestuursorgaan, indien van de overtreding een rapport is opgemaakt, omtrent het opleggen van de bestuurlijke boete dient te beslissen. Hoewel deze termijn van dertien weken na de dagtekening van het rapport een termijn van orde is, kan de overschrijding daarvan worden verdisconteerd in de hoogte van de boete. Verwijzing naar de uitspraak de CRvB van 5 maart 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:941](#). Bij een beperkte overschrijding van deze termijn ligt dit in beginsel niet in de rede. I.c. heeft de AFM de termijn van dertien weken met het boetebesluit fors overschreden. Gelet hierop is een matiging van de boete met 5% naar het oordeel van de rechtbank aangewezen, zodat een boete van € 855.000,- passend en geboden is.

[ECLI:NL:RBROT:2020:1506](#)

JnB2020, 201

MK Rechtbank Midden-Nederland, 15-01-2020 (publ. 03-03-2020), UTR 19/734

college van burgemeester en wethouders van Utrecht, verweerder.

Awb 5:37

VERBEURTE EN INVORDERING. I.c. kan het standpunt van verweerder dat de filmbeelden onvoldoende bewijs opleverden voor het kunnen vaststellen van een overtreding worden gevolgd. De filmbeelden zijn niet zo duidelijk dat op grond daarvan meteen kan worden geconcludeerd dat de last wordt overtreden. Daarvoor zijn er te veel onzekere factoren en variabelen.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:606](https://ecli.nl/RBMNE:2020:606)

JnB2020, 202

MK ABRS, 04-03-2020, 201904842/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Someren.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:21

HANDHAVING. BESTUURSDWANG. EVENREDIGHEID. Lastgeving om vluchtroute café over grond van appartementencomplex in stand te houden. Het college heeft in redelijkheid een groot gewicht kunnen toekennen aan handhavend optreden tegen het niet naleven van deze in het publiekrecht geborgde verplichting. De civielrechtelijke opzegging van het recht van uitweg is geen bijzondere omstandigheid op grond waarvan van handhavend optreden zou moeten worden afgezien.

[...] het college [heeft] [appellante] en de vereniging onder oplegging van bestuursdwang gelast om de vluchtroute voor de bezoekers van het naast het appartementencomplex [...] gelegen café [...], zoals weergegeven op de bouwtekeningen bij de op 29 juli 2004 voor het appartementencomplex verleende bouwvergunning, te realiseren en in stand te houden.

[...] 4. [appellante] en de vereniging betogen dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat geen bijzondere omstandigheden bestaan op grond waarvan het college van handhavend optreden had behoren af te zien. Daartoe voeren zij aan dat vanwege de eenzijdige opzegging van het recht van uitweg per 1 augustus 2018 de civielrechtelijke toestemming om gebruik te maken van hun perceel als vluchtroute was beëindigd. [...]

4.1. Wat er ook zij van de civielrechtelijke opzegging, ten tijde van het besluit van 2 oktober 2018 gold voor [appellante] en de vereniging op grond van de bouwvergunning de verplichting om de vluchtroute in stand te houden. Het college heeft in redelijkheid een groot gewicht kunnen toekennen aan handhavend optreden tegen het niet naleven van deze in het publiekrecht geborgde verplichting gelet op het achterliggende belang van het behoud van de vluchtroute, namelijk het garanderen van veiligheid in geval van brand. Het college heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat de civielrechtelijke opzegging geen bijzondere omstandigheid is die met zich brengt dat van handhavend optreden zou moeten worden afgezien. De enkele omstandigheid dat het college niet eerder aanleiding heeft gezien handhavend op te treden tegen het niet realiseren van een vluchtroute betekent niet dat handhavend optreden onevenredig zou zijn in dit geval. De rechtbank heeft gelet op het voorgaande terecht geen grond gezien voor het oordeel dat het college niet in redelijkheid heeft kunnen overgaan tot handhavend optreden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:673](https://ecli.nl/RVS:2020:673)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 203

MK ABRS, 04-03-2020, 201901127/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 3.3 lid 3

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.7, 3.8

WABO. AANHOUDEN. DUUR AANHOUDINGSPLICHT. Artikel 3.3, tweede lid, van de Wabo kan, gelet op de tekst en de opbouw daarvan, op twee manieren worden uitgelegd. De juiste uitleg is dat de aanhouding, ongeacht of het gaat om een aanhouding als gevolg van het voorbereidingsbesluit of een ontwerpbestemmingsplan ter inzage is gelegd, ophoudt indien wordt voldaan aan artikel 3.3, tweede lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Wabo.

[...] 3.3. Artikel 3.3, tweede lid, van de Wabo kan, gelet op de tekst en de opbouw daarvan, op twee manieren worden uitgelegd. Het artikel zou, zoals de rechtbank heeft gedaan, aldus kunnen worden uitgelegd dat de aanhoudingsplicht genoemd in artikel 3.3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo duurt totdat wordt voldaan aan artikel 3.3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wabo. Hetgeen is bepaald in artikel 3.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo zou dan alleen gelden voor artikel 3.3, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo. Dit zou dan betekenen dat een aanhoudingsplicht als gevolg van het voorbereidingsbesluit duurt totdat het voorbereidingsbesluit komt te vervallen, zelfs indien de raad in de tussentijd niet tijdig beslist omtrent de vaststelling van het bestemmingsplan. Een andere uitleg van artikel 3.3, tweede lid, van de Wabo is dat de aanhouding, ongeacht of het gaat om een aanhouding als gevolg van het voorbereidingsbesluit of een ontwerpbestemmingsplan ter inzage is gelegd, ophoudt indien wordt voldaan aan artikel 3.3, tweede lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Wabo.

De Afdeling overweegt dat de laatste uitleg de juiste is. De regel dat de aanhoudingsplicht vervalt als het nieuwe bestemmingsplan niet binnen de daarvoor gestelde termijn wordt vastgesteld, strekt ertoe de voorbescherming, die met die plicht wordt bewerkstelligd, in de tijd te begrenzen. De Afdeling vindt bevestiging voor haar oordeel in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3.3 van de Wabo [...].

[...] 3.4. Uit het voorgaande volgt dus dat, anders dan de rechtbank heeft overwogen, de aanhoudingsplicht komt te vervallen indien de raad tijdig een ontwerpbestemmingsplan ter inzage heeft gelegd maar niet binnen de in artikel 3.8, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wro vermelde termijn van twaalf weken na de termijn van terinzagelegging beslist over de vaststelling van het bestemmingsplan. Voor het vervallen van de aanhoudingsplicht op grond van artikel 3.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo is alleen van belang of de raad de termijn voor het beslissen over het vaststellen van het bestemmingsplan heeft overschreden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:666](https://ecli.nl/rvs/2020/666)

JnB2020, 204

Rechtbank Limburg, 21-02-2020 (publ. 04-03-2020), AWB/ROE 18/2706 e.v.

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Maastricht, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onderdelen a, c, d, 8.2a

WABO. HANDHAVING. WOONBOOT. Bij een "ander drijvend object dat hoofdzakelijk wordt gebruikt voor verblijf" als bedoeld in artikel 8.2a van de Wabo moet het gaan om een drijvend object waarop zich een of meer verblijfsruimtes voor personen bevindt en het gebruik van die ruimte(s) de hoofdfunctie van het object is. In dit geval heeft verweerder de indeling en het gebruik van de dekschuiten niet onderzocht en dus ook niet kunnen vaststellen of inderdaad slaapkamers op de desbetreffende dekschuiten aanwezig zijn en, zo ja, of het gebruik daarvan de hoofdfunctie van de objecten is.

[...] verweerder [heeft] onder oplegging van een dwangsom eisers gelast de drijvende objecten, zijnde dekschuiten, in het water bij de percelen [...] te verwijderen en verwijderd te houden.

[...] 17. De rechtbank volgt eisers in hun betoog dat door de vergunning van Rijkswaterstaat voor het zich vestigen met een woonschip artikel 8.2a, tweede lid, van de Wabo in de onderhavige gevallen van toepassing is. [...]

18. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank zich gesteld ziet voor de vraag of de op grond van artikel 8.2a, tweede lid, van de Wabo van rechtswege ontstane omgevingsvergunningen voor de woonboten van eisers mede betrekking hebben op hun dekschuiten. Hierover overweegt de rechtbank dat artikel 8.2a van de Wabo betrekking heeft op een woonboot óf een ander drijvend object dat hoofdzakelijk wordt gebruikt voor verblijf. Hoewel het begrip woonboot in artikel 8.2a van de Wabo niet per se precies dezelfde betekenis hoeft te hebben als het begrip woonboot in het bestemmingsplan, ziet de rechtbank geen aanleiding om aan dit onderdeel van artikel 8.2a van de Wabo een zo ruime uitleg te geven dat dit wat betreft de dekschuiten in geding tot de conclusie zou moeten leiden dat er in dit verband wel sprake is van woonboten. De dekschuiten zijn dus, gelet op hetgeen onder 7 is overwogen en behoudens hetgeen is overwogen over de dekschuit van [eiser 1], niet aan te merken als woonboot. De vraag resteert dus of de dekschuiten zijn te beschouwen als ander drijvend object dat hoofdzakelijk wordt gebruikt voor verblijf. Blijkens de Memorie van toelichting bij de Wet verduidelijking voorschriften woonboten wordt met "ander drijvend object dat hoofdzakelijk wordt gebruikt voor verblijf" onder meer bedoeld op hotelboten, restaurants en watervilla's. Daarin is geen verheldering te vinden voor de beoordeling van de voorliggende zaken. Dat neemt niet weg dat de wettekst in zoverre wel duidelijk is dat daaruit volgt dat het moet gaan om een drijvend object waarop zich een of meer verblijfsruimtes voor personen bevindt en het gebruik van die ruimte(s) de hoofdfunctie van het object is.

[...] 20. De rechtbank stelt voorts vast dat [...] zich op de dekschuiten van eisers [...] (ten minste) een slaapkamer bevindt. Een slaapkamer is zeker een verblijfsruimte. Als op een dekschuit een slaapkamer aanwezig is, moet voor de beoordeling of daardoor sprake is van een drijvend object dat hoofdzakelijk wordt gebruikt voor verblijf ook nog worden

vastgesteld of het gebruik daarvan de hoofdfunctie van het object is. Verweerder heeft de indeling en het gebruik van de dekschuiten niet onderzocht en dus ook niet kunnen vaststellen of inderdaad slaapkamers op de desbetreffende dekschuiten aanwezig zijn en, zo ja, of het gebruik daarvan de hoofdfunctie van de objecten is. Gelet hierop zijn de besluiten betreffende de dekschuiten van [eiser 2] , [eiser 1] en [eiser 6] in strijd met de artikelen 3:2 en 7: 12 van de Algemene wet bestuursrecht tot stand gekomen. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2020:1496](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 26-02-2020, 201803156/1/R2 ([ECLI:NL:RVS:2020:620](#));
- ABRS, 04-03-2020, 201903833/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2020:661](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 07-02-2020 (publ. 23-02-2020), BRE 19/3520 ACTMIL en 19/3521 GEMWT ([ECLI:NL:RBZWB:2020:536](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 205

MK ABRS, 04-03-2020, 201606186/1/R1

provinciale staten van Gelderland, staatssecretaris van Economische zaken (thans: de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit), college van gedeputeerde staten van Gelderland, college van Dijkgraaf en Heemraden van waterschap Rijn en IJssel, verweerders.

Habitatrichtlijn 6

Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw 1998) 19d, 19^e, 19f, 19g, 19j

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. PASSENDE BEOORDELING. PAS. ADC-TOETS.

Vernietiging vaststelling inpassingsplan "Overnachtingshaven Lobith" en [onder meer] Nbw-vergunning. Verwijzing naar ABRS 09-05-2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:1603](#). Instandlating rechtsgevolgen. Met de aanvullende passende beoordeling voor het aspect stikstofdepositie en het rapport van

Royal HaskoningDHV is de op grond van artikel 2.8, derde lid, van de Wnb vereiste zekerheid verkregen dat de ontwikkeling de natuurlijke kenmerken van de Natura 2000-gebieden in zoverre niet zal aantasten. Voor het Natura 2000-gebied Rijntakken is in de ADC-toets goed onderbouwd dat er geen alternatieve oplossingen zijn, dat het plan nodig is om dwingende redenen van groot openbaar belang en dat er compensatie voor natuur plaatsvindt.

[ECLI:NL:RVS:2020:682](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Nieuwe overnachtingshaven bij Lobith kan er komen") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 206

MK Rechtbank Oost-Brabant, 06-02-2020 (publ. 25-02-2020), SHE 19/703

dagelijks bestuur van het Waterschap De Dommel, verweerder.

Awb bijlage 2 1

Waterwet 5.1

WATERWET. Omdat met het beroep tegen de aanwijzing van een profiel van vrije ruimte geen sprake is van de aanwijzing van waterbeschermingsgebieden of beschermingszones kon, op grond van artikel 1 van de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak, tegen het bestreden besluit geen beroep worden ingesteld. Er is i.c. geen aanleiding om de beperking van het beroepsrecht te doorbreken.

Besluit waarbij verweerder de Legger oppervlaktewaterlichamen 2018 (de legger) heeft vastgesteld en de Legger oppervlaktewaterlichamen 2013, herziene versie, ingetrokken. [...]

3.1 Volgens eisers worden, door de aanwijzing van een profiel van vrije ruimte, de gebruiksmogelijkheden voor de grond beperkt. [...]

3.2 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het beroep niet-ontvankelijk is. Verweerder wijst in dit verband op artikel 1 van Bijlage 2 bij de Awb (Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak). Op grond van dit wetsartikel kan tegen een besluit dat is genomen op grond van artikel 5.1 van de Waterwet geen beroep worden ingesteld, behoudens voor zover daarbij de ligging van een waterbergingsgebied of beschermingszone als bedoeld in die wet wordt vastgesteld of gewijzigd. Voor de gronden van eisers worden in het besluit tot vaststelling van de legger, op grond van artikel 5.1 van de Waterwet, geen waterbergingsgebieden of beschermingszones vastgesteld of gewijzigd.

3.3 Een beschermingszone is een zone die grenst aan een waterstaatswerk en waarin ter bescherming van dat werk voorschriften en beperkingen kunnen gelden.

Met de aanwijzing van een profiel van vrije ruimte, die niet is gebaseerd op de Waterwet, maar op de Keur waterschap Brabantse Delta/De Dommel/Aa en Maas 2015, is beoogd ontwikkelingen tegen te gaan, die de toekomstige realisering van een aan dat profiel in het kader van de Kaderrichtlijn water toegekende functie zouden bemoeilijken. Het doel van de aanwijzing van een profiel van vrije ruimte is daarmee het bieden van een soort voorbereidingsbescherming. Een profiel van vrije ruimte kan niet op een lijn worden gesteld met een beschermingszone.

Omdat met het beroep tegen de aanwijzing van een profiel van vrije ruimte geen sprake is van de aanwijzing van waterbeschermingsgebieden of een beschermingszones kon, op grond van artikel 1 van de Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak, tegen het bestreden besluit geen beroep worden ingesteld. Verweerder hoefde op de zienswijzen dan ook geen inhoudelijke reactie te geven.

Het betoog van eisers faalt daarom.

4.1 Eisers hebben aangevoerd dat de vaststelling van de Legger en de beschermingszone kan worden aangemerkt als een aantasting van het recht op ongestoord genot van hun eigendom, met name door het bepaalde in artikel 3.1, eerste lid, van de Keur Waterschap De Dommel 2015 (hierna: de Keur). [...]

4.2 Zoals de rechtbank hiervoor heeft overwogen, is van de aanwijzing van een beschermingszone geen sprake, zodat daartegen geen beroep open staat. Niettemin zou de beperking van het beroepsrecht in strijd kunnen komen met beginselen van internationaal recht, als de aanwijzing van een profiel van vrije ruimte beperkingen van het recht op het ongestoord genot van eigendom oplevert, dat door het Eerste Protocol wordt beschermd.

4.3 De rechtbank ziet in dit geval geen aanleiding om de beperking van het beroepsrecht te doorbreken. De rechtbank overweegt hiertoe als volgt.

Op grond van de Keur is er aan beide zijden van een A-water, waartoe Zandleij behoort, een beschermingszone van vijf meter. Reeds op grond hiervan gelden er beperkingen voor de gronden van eisers, die overeenkomen met die voor een profiel van vrije ruimte. De mogelijkheden voor eisers, om vrij van hun eigendom gebruik te maken, worden door de aanwijzing van het profiel van vrije ruimte met een zelfde breedte dus niet verder beperkt, dan reeds het geval was voordat de legger werd vastgesteld. [...]

[ECLI:NL:RBOBR:2020:657](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 05-03-2019 (publ. 20-02-2020), SHE 17/2382 e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2019:1287](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 207

MK CRvB, 27-02-2020, 17/1230 WAJONG

Raad van bestuur van het Uww.

Staat der Nederlanden.

Wajong 2010 2:4

WAJONG 2010. Afwijzing aanvraag op grond van Hoofdstuk 2 van de Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten (Wajong 2010). In de aangevallen uitspraak is ten onrechte geoordeeld dat in het bestreden besluit ten onrechte geen beoordeling op grond van hoofdstuk 1A van de Wajong 2015 heeft plaatsgevonden. Met de rechtbank wordt geoordeeld dat het Uww voldoende

gemotiveerd heeft dat appellante niet als volledig en duurzaam arbeidsongeschikt in de zin van artikel 2:4, eerste lid, van de Wajong 2010 is aan te merken. Het Uvw heeft terecht vastgesteld dat appellante geen recht heeft op een uitkering op grond van de Wajong 2010. Omdat er geen sprake is van (volledige) arbeidsongeschiktheid, hoeft over de duurzaamheid van de beperkingen geen oordeel te worden gegeven. Uit het stellen van de aanvullende voorwaarde over het mondkapje in hoger beroep en het in verband daarmee in hoger beroep aanpassen van de arbeidskundige grondslag van het bestreden besluit, volgt dat het bestreden besluit niet berust op een deugdelijke motivering, zij het op andere gronden dan de rechtbank heeft geoordeeld. Gelet op de in hoger beroep gegeven nadere motivering is er echter aanleiding om, net als de rechtbank heeft gedaan, de rechtsgevolgen van het vernietigde bestreden besluit in stand te laten. Schadevergoeding in verband met overschrijding van de redelijke termijn.

[ECLI:NL:CRVB:2020:472](#)

JnB2020, 208

MK CRvB, 27-02-2020, 17/2378 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 1a:1 lid 1

Richtlijn ontwikkelingsstoornissen Wajong (Richtlijn)

WAJONG. Zoals door de rechtbank terecht is geoordeeld, is voldoende onderbouwd dat appellant op de beoordelingsdatum weliswaar niet over de benodigde basale werknemersvaardigheden beschikt en niet ten minste een periode van een uur aaneengesloten kan werken, maar dat geen sprake is van het duurzaam ontbreken van mogelijkheden tot arbeidsparticipatie, omdat ten aanzien van deze aspecten op dat moment nog ontwikkeling kon worden verwacht. Wat appellant in hoger beroep heeft aangevoerd, leidt niet tot een ander oordeel. De verzekeringsarts en de arbeidsdeskundige hebben op basis van de feiten en omstandigheden zoals die destijds voor lagen, een inschatting gemaakt over hoe de mogelijkheden tot arbeidsparticipatie zich bij appellant kunnen ontwikkelen. Daarbij is de groei die appellant in de praktijk had laten zien terecht meegewogen. Voorts is door de rechtbank terecht meegewogen dat in de Richtlijn is vermeld dat de ontwikkeling van diverse vaardigheden bij ontwikkelingsstoornissen veelal trager verloopt en ook langer doorloopt na het achttiende jaar.

[ECLI:NL:CRVB:2020:506](#)

JnB2020, 209

MK CRvB, 26-02-2020, 18/2547 WLZ

CIZ

Wet langdurige zorg (Wlz) 3.2.1 lid 1

Beleidsregels indicatiestelling Wlz (Beleidsregels)

WET LANGDURIGE ZORG. VERSTANDELIJKE HANDICAP. De rechtbank heeft op goede gronden geoordeeld dat bij appellant geen sprake is van de grondslag verstandelijke handicap en dat hij niet in aanmerking komt voor zorg op grond van de Wlz.

Afwijzing aanvraag voor zorg op grond van de Wlz.

Raad: 4.3. Tussen partijen is in geschil of bij appellant sprake is van de grondslag verstandelijke handicap. [...]

4.5. CIZ heeft zich op goede gronden op het standpunt gesteld dat uit de uitslagen van de intelligentietesten onvoldoende duidelijk kan worden afgeleid dat appellant voldoet aan de voorwaarde in de Beleidsregels dat de verzekerde een normscore tussen de 70 en 85 behaalt op een algemene en voor hem valide intelligentietest. De uitslagen van de intelligentietesten van juli 2003, december 2002 en december 2005 geven ten gevolge van zijn taal- en spraakproblemen geen consistent beeld van het gemiddelde intelligentieniveau van appellant. Bij de non-verbale intelligentietesten, die naar het lijkt een meer betrouwbaar beeld van de intelligentie van appellant geven, heeft hij, naast een aantal hogere scores, ook eenmalig een normscore van 84 behaald. Verder is bij de non-verbale intelligentietest waarbij hij een normscore van 88 heeft behaald, evenals bij de intelligentietest waarbij het TIQ is onderzocht en hij is uitgekomen op een normscore van 71, vermeld dat het IQ van appellant disharmonisch is opgebouwd en dus niet goed is te interpreteren. Daarnaast voldoet appellant ook niet aan de voorwaarde in de Beleidsregels dat uit een professionele beoordeling moet blijken dat verzekerde als gevolg van zijn verstandelijke beperkingen afhankelijk is van intensieve ondersteuning in de conceptuele, sociale en praktische domeinen, ter voorkoming van ernstig nadeel voor verzekerde. Voor zover uit de door appellant overgelegde medische stukken de afhankelijkheid van dergelijke ondersteuning blijkt, is onvoldoende duidelijk wat daarvan de oorzaak is. Uit de verklaring van Van der Sanden, die beperkingen in het adaptief functioneren van appellant heeft vastgesteld, blijkt niet dat de afhankelijkheid van intensieve ondersteuning het gevolg is van een verstandelijke beperking. Ook uit het door appellant in hoger beroep overgelegde onderzoeksrapport van Van de Langenberg, die uitsluitend onderzoek heeft gedaan naar de intelligentie van appellant, blijkt dit niet.

4.6. De rechtbank heeft dan ook op goede gronden geoordeeld dat bij appellant geen sprake is van de grondslag verstandelijke handicap en dat hij niet in aanmerking komt voor zorg op grond van de Wlz.

[ECLI:NL:CRVB:2020:486](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB2020, 210

MK ABRS, 04-03-2020, 201903702/1/A3

raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank (hierna: de SVB).

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 4 aanhef en onder 7, 17 lid 1 aanhef en onder d, 26 lid 1

AVG. De AVG biedt geen grondslag voor de SVB om de Belastingdienst/Toeslagen op te dragen de i.c. verstrekte gegevens te verwijderen. Het gaat immers om gegevens die de Belastingdienst/Toeslagen onder zich heeft. De SVB heeft geen zeggenschap over of invloed op het bewaren of wissen van gegevens door de Belastingdienst/Toeslagen en is daarvoor niet verantwoordelijk. Dat de SVB en de Belastingdienst/Toeslagen al dan niet op transparante wijze hun respectieve verantwoordelijkheden voor de nakoming van de verplichtingen uit hoofde van de AVG hebben vastgesteld, heeft geen betekenis voor beantwoording van de vraag of de SVB de Belastingdienst/Toeslagen kan opdragen de gegevens te verwijderen.

[ECLI:NL:RVS:2020:674](#)

JnB2020, 211

Rechtbank Noord-Holland, 22-01-2020 (publ. 04-03-2020), HAA 19/1494

college van burgemeester en wethouders van Landsmeer, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 4 onder 1

AVG. I.c. zijn de persoonsgegevens in berichten op het VNG-forum persoonsgegevens in de zin van de AVG. Eiser kan erin worden gevolgd dat die gegevens, gezien in onderlinge samenhang en in de context, zonder onevenredige inspanning kunnen worden herleid tot zijn persoon. Hiervoor wordt ook een bevestiging gezien in het feit dat uit de tekstbijdragen van anderen op de overgelegde schermafdrukken valt op te maken dat deelnemers op het forum precies weten over welke persoon het gaat.

[ECLI:NL:RBNHO:2020:364](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2020, 212

MK ABRS, 04-03-2020, 201903992/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21 aanhef en onder a

Huisvestingsverordening 2016 (Verordening) 4.2.2 lid 1

HUISVESTING. BOETE. (Incidentele) verhuur aan toeristen wordt als onttrekking aan de bestemming tot bewoning aangemerkt. Verwijzing naar ABRS 06-02-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:317](#). De Hw is niet alleen gericht op het bestrijden van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten van schaarste aan goedkope woonruimte, maar ook op het bevorderen van de leefbaarheid.

Verwijzing naar ABRS 9 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2833](#).

Voor de beoordeling of appellanten hoofdverblijf in de woning hadden is niet de brp-inschrijving van [appellant B], maar hun feitelijke woonsituatie bepalend.

[...] aan [appellant A] en [appellant B] een bestuurlijke boete [...] opgelegd wegens overtreding van artikel 21, aanhef en onder a, van de Hw.

[...] 3.2. Niet in geschil is dat [appellant A] en [appellant B] de woning op 22 juni 2017 aan toeristen hadden verhuurd. De rechtbank heeft terecht onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 6 februari 2019, [Red: [ECLI:NL:RVS:2019:317](#)] geoordeeld dat zij de woning daarom aan de bestemming tot bewoning hebben onttrokken. Door de verhuur aan toeristen werd de woning immers voor een andere bestemming dan bewoning gebruikt. Ook incidentele verhuur aan toeristen wordt als onttrekking aan de bestemming tot bewoning aangemerkt. Dat [appellant A] en [appellant B] de woning wilden verkopen, doet er niet aan af dat de woning op 22 juni 2017 aan toeristen was verhuurd en voor een andere bestemming dan bewoning werd gebruikt. De Afdeling ziet in hetgeen [appellant A] en [appellant B] in hoger beroep aanvoeren geen aanleiding om af te wijken van de in de uitspraak van 6 februari 2019 gevolgde vaste rechtspraak. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Hw, zoals weergegeven in de uitspraak van de Afdeling van 29 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2833](#) blijkt dat de Hw niet alleen is gericht op het bestrijden van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten van schaarste aan goedkope woonruimte, maar ook op het bevorderen van de leefbaarheid. Dat het college volgens de Notitie Vakantieverhuur en de Uitwerkingsnotitie niet in alle gevallen van onttrekking van een woning aan de bestemming tot bewoning overgaat tot boeteoplegging, betekent verder niet dat de invulling die de Afdeling aan artikel 21 van de Hw heeft gegeven, onjuist is. [...]

4.1. Het door het college gevoerde vakantieverhuurbeleid, zoals beschreven in de Uitwerkingsnotitie, hield in dat incidentele verhuur van de eigen woning werd toegestaan indien aan een aantal vereisten was voldaan. Eén van deze vereisten was dat sprake was van het hoofdverblijf van de verhuurder.

De rechtbank heeft terecht het standpunt van het college onderschreven dat in deze zaak niet aan dat vereiste is voldaan. De rechtbank heeft hierbij terecht in aanmerking genomen dat voor de beoordeling of [appellant A] en [appellant B] hoofdverblijf in de woning hadden niet de brp-inschrijving van [appellant B], maar hun feitelijke woonsituatie bepalend is.

[...] 5.2. De rechtbank heeft terecht de transitiefase waarin [appellant A] en [appellant B] zich bevonden niet aangemerkt als bijzondere omstandigheid die tot matiging van de boete moet leiden. [appellant A] en [appellant B] hebben voorts niet aannemelijk gemaakt dat het plegen van de overtreding verminderd verwijtbaar is. Niet is gebleken dat de gemeente hen onjuist heeft voorgelicht over de vereisten van het vakantieverhuurbeleid. De boete hoefde dus niet te worden gematigd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:679](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 213

Voorzieningenrechter rechtbank Limburg, 04-03-2020, ROE 20/288

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (AVG) 9 lid 1

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 8 lid 1, 10 lid 2

WOB. OPENBAARMAKING BOETEBESLUIT. Omdat verzoekster in dit geval niet volledig kan worden tegengeworpen dat zij van de mogelijkheid de rechtmatigheid van het boetebesluit voorlopig beoordeeld te krijgen geen gebruik heeft gemaakt, ziet de voorzieningenrechter onvoldoende grond om te oordelen dat het bestaan van deze mogelijkheid ertoe leidt dat het belang dat verzoekster heeft bij het voorkomen van onevenredig nadeel niet in de weg staat aan het algemeen belang dat gediend is met het actief openbaar maken van het boetebesluit. Daarnaast kan de voorzieningenrechter niet beoordelen of verweerder zich op het standpunt kan stellen dat het boetebesluit de rechtmatigheidstoets kan doorstaan, omdat de rechtmatigheid van dat besluit nog niet is beoordeeld en de voorzieningenrechter dat in deze procedure niet kan doen. Dit maakt de rechtmatigheid van het openbaarmakingsbesluit op dit punt onzeker en een afweging van de betrokken belangen bij het al dan niet treffen van een voorlopige voorziening op zijn plaats. De voorzieningenrechter treft een voorlopige voorziening in de zin dat de naam van verzoekster, haar adres en haar inschrijvingsnummer bij de Kamer van Koophandel niet openbaar mogen worden gemaakt.

[ECLI:NL:RBLIM:2020:1795](https://ecli.nl/RBLIM:2020:1795)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 214

MK ABRS, 03-02-2020, 201901562/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. Ahwazi-activist. Weliswaar heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling zelf geen vooraanstaande Ahwazi-activist is, maar er is een voortdurende verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten voor Ahwazi in Nederland, van wie sommigen beveiligd worden. De staatssecretaris moet daarom mede in het licht van de toegenomen binnenlandse onrust in Iran toch beter onderbouwen waarom de vreemdeling door zijn deelname aan pro-Ahwazi demonstraties in Nederland, onder meer bij de Iraanse ambassade in Den Haag en onder meer naar aanleiding van de dood van de voorzitter van de ASMLA in Nederland, niet in de negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten is komen te staan.

[ECLI:NL:RVS:2020:640](https://ecli.nl/RVS:2020:640)

JnB2020, 215

MK ABRS, 04-03-2020, 201902878/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000

ASIEL. De vreemdelingen hebben in de bestuurlijke fase en in beroep informatie overgelegd waaruit blijkt dat in Turkmenistan een gesloten en repressief regime aan de macht is, dat haar onderdanen niet graag naar het buitenland ziet vertrekken. Nu, zoals de vreemdelingen terecht hebben betoogd, een ambtsbericht over Turkmenistan op dit punt ontbreekt, is op dit moment onvoldoende duidelijk hoe de Turkmeense autoriteiten reageren op de terugkeer van onderdanen die langere tijd zonder hun toestemming in het buitenland hebben verbleven. Gelet hierop had het betoog van de vreemdelingen uitdrukkelijker bespreking verdiend. De rechtbank heeft dit daarom ten onrechte niet besproken.

[ECLI:NL:RVS:2020:649](https://ecli.nl/RVS:2020:649)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 216

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 24-02-2020 (publ. 26-02-2020), NL20.235

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Het indienen van een asielverzoek terwijl er tussen twee andere lidstaten al een claimakkoord tot stand is gekomen dat is bevestigd door acceptatie van de claim van verweerder, moet worden beschouwd als een "Europese opvolgende aanvraag". Dat brengt mee dat alleen gronden die als het ware zien op nieuwe elementen en bevindingen inhoudelijk hoeven te worden beoordeeld, tenzij de vreemdeling het grondgebied van de lidstaten langer dan drie maanden heeft verlaten en de verantwoordelijk hierdoor is komen te vervallen. Denkbaar is bijvoorbeeld dat de kwaliteit van de asielprocedure of de asielopvang in de verantwoordelijke lidstaat wezenlijk is verslechterd na de totstandkoming van het eerdere claimakkoord. Een ernstige verslechtering van de medische conditie van de vreemdeling die zich voordoet na de totstandkoming van een eerder claimakkoord kan ook verplichten tot een inhoudelijke beoordeling van daarop gebaseerde beroepsgronden. In het onderhavige geval is dit echter niet aan de orde.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1647](https://ecli.nl/RBDHA:2020:1647)

JnB2020, 217

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 28-02-2020 (publ. 02-03-2020), NL20.1902 en NL20.1903

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 16 lid 1

DUBLINVERORDENING. Verweerder moet de asielaanvraag van eiseres op grond van artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening in behandeling nemen. Uit het regelgevend kader volgt niet dat exclusieve afhankelijkheid een doorslaggevend criterium is. Eiseres kampt met ernstige psychische problemen en staat hiervoor in Nederland onder behandeling van onder andere een psychiater. Haar psychiater heeft verklaard dat eiseres afhankelijk is van haar steunsysteem in Nederland. Uit de verklaringen van haar zoon volgt dat hij voor eiseres zorgt in het dagelijks leven: het innemen van medicatie, voldoende eten en drinken, het doen van boodschappen en meegaan naar afspraken. Ook volgt uit de verklaringen op de zitting dat eiseres erg angstig is en zich alleen bij hem enigszins rustig en veilig voelt. Dat niet gebleken is dat eiseres exclusief van hem afhankelijk is, omdat een goede vriendin soms ook voor haar zorgt, is naar het oordeel van de rechtbank een te strikte uitleg van artikel 16 van de Dublinverordening.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1761](https://ecli.nl/RBDHA:2020:1761)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 218

MK ABRS, 28-02-2020, 201808970/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:2

PROCESRECHT. Reikwijdte van de vergewisplicht van de staatssecretaris bij een verklaring van onderzoek van Bureau Documenten.

4. Bureau Documenten is een onderdeel van het ministerie van Justitie en Veiligheid en functioneert daarom onder de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris. De staatssecretaris mag er in beginsel van uitgaan dat de verklaring van onderzoek op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten. Dat laat echter onverlet dat zich situaties kunnen voordoen waarin de vergewisplicht van de staatssecretaris als bedoeld in artikel 3:2 van de Awb meebrengt dat hij moet nagaan hoe Bureau Documenten tot zijn conclusies is gekomen. In die situaties kan hij niet volstaan met een verwijzing naar de conclusies van de verklaring van onderzoek. Evenmin kan hij volstaan met het ter controle aanbieden van de onderliggende stukken aan de rechtbank. De vergewisplicht rust immers op de staatssecretaris en niet op de rechter.

4.1. Een situatie als hiervoor bedoeld doet zich in ieder geval voor als de conclusies van een verklaring van onderzoek in relatie tot de bevindingen naar aanleiding van dat onderzoek vragen oproepen, bijvoorbeeld als die bevindingen niet logischerwijs tot de

daaraan verbonden conclusies leiden. Ook als een vreemdeling gemotiveerd heeft betwist dat een verklaring van onderzoek op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten, zal de staatssecretaris nader invulling moeten geven aan zijn vergewisplicht. Dit kan hij bijvoorbeeld doen door zelf de onderliggende stukken van de desbetreffende verklaring van onderzoek in te zien. Tegenover de staatssecretaris, of de beslismedewerkers van de IND die namens de staatssecretaris op aanvragen beslissen, kan Bureau Documenten zich niet op het vertrouwelijke karakter van de informatie beroepen. Ook kan de staatssecretaris Bureau Documenten nader bevragen over de totstandkoming van de conclusies. Op deze wijze kan hij controleren of een verklaring van onderzoek van Bureau Documenten op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen, de redenering daarin begrijpelijk is en de getrokken conclusies daarop aansluiten.

4.2. De staatssecretaris hoeft, gelet op de vaak zwaarwegende belangen die geheimhouding rechtvaardigen, de verkregen vertrouwelijke informatie vervolgens in de bestuurlijke fase niet met de desbetreffende vreemdeling te delen. Hij moet de vreemdeling wel gemotiveerd berichten of, en zo ja in hoeverre hij de conclusies van Bureau Documenten onderschrijft nadat hij de onderliggende stukken heeft ingezien, of nadat hij nadere informatie bij Bureau Documenten heeft ingewonnen. Op grond daarvan kan de staatssecretaris besluiten een verklaring van onderzoek geheel, gedeeltelijk of niet aan zijn besluitvorming ten grondslag te leggen. In de procedure bij de rechter kan de staatssecretaris een beroep doen op artikel 8:29 van de Awb.

5. Gelet op wat onder 4, 4.1 en 4.2 is overwogen, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de redenering in de verklaring van onderzoek niet begrijpelijk is, getrokken conclusies daarop niet aansluiten en de staatssecretaris niet aan de op hem rustende vergewisplicht heeft voldaan. De verklaring van onderzoek roept immers vragen op, omdat daaruit niet duidelijk wordt waarom de omstandigheden dat beide uitspraken met een printer (toner) zijn opgemaakt en daarop meer inktstempels van de rechterlijke instantie zijn aangebracht, dwingen tot de conclusie dat deze met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet echt zijn. De staatssecretaris had derhalve een nadere motivering moeten geven. Dat heeft hij niet gedaan. De staatssecretaris betoogt echter terecht dat de vergewisplicht, gelet op de vertrouwelijkheid van de stukken die ten grondslag liggen aan de verklaring van onderzoek, niet zo ver strekt dat hij voor de vreemdeling tot in detail inzichtelijk moet maken hoe Bureau Documenten tot zijn conclusies is gekomen. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris met het enkel laten toezenden door Bureau Documenten van die onderliggende stukken aan de rechtbank niet alsnog aan zijn vergewisplicht heeft voldaan. Tegenover de rechtbank kan de staatssecretaris zich in het kader van zijn vergewisplicht niet beroepen op de vertrouwelijkheid van de informatie die hij van Bureau Documenten heeft gekregen.

[ECLI:NL:RVS:2020:628](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 28 februari 2020, nr. 201901935/1/V1, [ECLI:NL:RVS:2020:636](#).

[Naar inhoudsopgave](#)